Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍ ADVOKÁTKY
JULIANE KOKOTT
přednesené dne 3. března 2016 [1]

Věc C-158/15

Elektriciteits Produktiemaatschappij Zuid-Nederland EPZ NV
proti
Bestuur van de Nederlandse Emissieautoriteit

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Raad van State (státní rada, Nizozemsko)]

„Právo životního prostředí — Směrnice 2003/87/ES — Systém pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů — Pojem ‚zařízení' — Nařízení (EU) č. 601/2012 — Monitorování emisí skleníkových plynů — Palivo odstraněné ze zařízení"

I – **Úvod**

1. Systém obchodování s právy na emise podle směrnice 2003/87/ES [2] je jedním z nejdůležitějších nástrojů pro zmírnění klimatických změn. V rámci tohoto systému musí uhelné elektrárny získat pro uvolňování CO_2 při výrobě elektřiny práva na emise, takzvané povolenky. Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká otázky, zda se tato povinnost týká rovněž uvolňování CO_2, k němuž dochází při samovznícení černého uhlí ve skladu patřícím k elektrárně.

2. Zahrnutí těchto emisí by předpokládalo, že sklad je součástí zařízení elektrárny ve smyslu směrnice 2003/87. Pojem „zařízení", který je přitom třeba použít, není omezen na tuto směrnici, nýbrž se nachází s převážně totožným zněním v mnohem obecnější směrnici o průmyslových emisích [3], kde má klíčový význam. Soudní dvůr se v projednávané věci bude vyjadřovat nejprve k tomuto pojmu. Ačkoli výklad definice z jedné směrnice nemusí být nutně přenositelný na jinou směrnici, má projednávaná věc přesto předběžnou povahu.

3. I kdyby bylo třeba považovat sklad za součást elektrárny, bylo by přesto zahrnutí sporných emisí vyloučeno, pokud by bylo třeba považovat uhlí shořelé samovznícením ve smyslu čl. 27 odst. 2 nařízení (EU) č. 601/2012 [4] za palivo odstraněné ze zařízení.

1 — Původní jazyk: němčina.

2 — Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES ze dne 13. října 2003 o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES (Úř. věst. L 275, s. 32; Zvl. vyd. 15/07, s. 631) ve znění nařízení (EU) č. 421/2014, kterým se mění směrnice 2003/87/ES s cílem provést do roku 2020 mezinárodní dohodu o uplatňování jednotného celosvětového tržního opatření na emise z mezinárodní letecké dopravy (Úř. věst. L 129, s. 1).

3 — Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/75/EU ze dne 24. listopadu 2010 o průmyslových emisích (integrované prevenci a omezování znečištění). (Úř. věst. L 334, s. 17).

4 — Nařízení Komise (EU) č. 601/2012 ze dne 21. června 2012 o monitorování a vykazování emisí skleníkových plynů podle směrnice 2003/87 (Úř. věst. L 181, s. 30).

II – **Právní rámec**

A – *Směrnice 2003/87*

4. Oblast působnosti směrnice 2003/87 je vymezena v čl. 2 odst. 1:

„Tato směrnice se použije na emise z činností uvedených v příloze I a na skleníkové plyny uvedené v příloze II.“

5. Mezi definicemi článku 3 směrnice 2003/87 je nutno zdůraznit tři následující:

„Pro účely této směrnice se

b) ‚emisemi‘ rozumí uvolňování skleníkových plynů do atmosféry ze zdrojů v zařízení […];

[…]

e) ‚zařízením‘ rozumí stacionární technická jednotka, ve které probíhá jedna či více činností uvedených v příloze I, a jakékoli další s tím přímo spojené činnosti, které po technické stránce souvisejí s činnostmi probíhajícími v dotyčném místě a mohly by ovlivnit emise a znečištění;

[…]

t) ‚spalováním‘ rozumí každá oxidace paliv bez ohledu na způsob, jakým jsou tímto procesem vyprodukované teplo, elektřina nebo mechanická energie využity, a veškeré jiné přímo spojené činnosti, včetně čištění odpadních plynů;

[…]“

6. Povinnost vyřazovat povolenky na emise na skleníkové plyny je stanovena ve čl. 12 odst. 3 směrnice 2003/87:

„Členské státy zajistí, aby do 30. dubna každého roku provozovatel každého zařízení vyřadil počet povolenek jiných než povolenek vydaných podle kapitoly II rovnající se celkovým emisím z uvedeného zařízení během předchozího kalendářního roku, ověřených podle článku 15, a aby uvedené povolenky byly následně zrušeny.“

7. Spalování paliv v zařízeních s celkovým jmenovitým tepelným příkonem vyšším než 20 MW je jednou z činností obsažených v příloze I směrnice 2003/87. V úvodu této přílohy je upřesněno, jaké operace při spalování je možno zohlednit:

„3. Zakládá-li se rozhodnutí o zahrnutí zařízení do systému Společenství na výpočtu jeho celkového jmenovitého tepelného příkonu, sčítají se jmenovité tepelné příkony všech technických jednotek, které jsou jeho součástí a v nichž dochází ke spalování paliva. Těmito jednotkami mohou být všechny typy kotlů, hořáků, turbín, topných těles, topenišť, spalovacích, vypalovacích a jiných pecí, trub, sušiček, motorů, palivových článků, spalovacích jednotek CLC (chemical looping combustion), pochodní a termických nebo katalytických dodatečných spalovačů. K jednotkám se jmenovitým tepelným příkonem nižším než 3 MW a jednotkám využívajícím výhradně biomasu se pro účely tohoto výpočtu nepřihlíží. […]

[…]

5. Pokud se zjistí, že je v daném zařízení prahová hodnota pro kapacitu u kterékoli činnosti uvedené v této příloze překročena, zahrnou se do povolení k vypouštění emisí skleníkových plynů všechny jednotky, v nichž dochází ke spalování paliva, vyjma ty, jež jsou určeny pro spalování nebezpečného nebo komunálního odpadu.“

B – *Nařízení č. 601/2012*

8. Podle článku 1 obsahuje nařízení 601/2012 pravidla pro monitorování a vykazování emisí skleníkových plynů a údajů o činnosti podle směrnice 2003/87/ES v obchodovacím období systému Unie pro obchodování s emisemi počínaje dnem 1. ledna 2013 a v následujících obchodovacích obdobích.

9. Podle článku 5 nařízení 601/2012 má být monitorování úplné:

„Monitorování a vykazování musí být úplné a zahrnovat všechny emise z procesů a ze spalování u všech zdrojů emisí a zdrojových toků náležejících k činnostem uvedeným v příloze I směrnice 2003/87/ES i dalším příslušným činnostem zahrnutým podle článku 24 dané směrnice a emise všech skleníkových plynů uvedených v souvislosti s těmito činnostmi, přičemž je nutno zamezit dvojímu započtení.

Provozovatelé a provozovatelé letadel přijmou odpovídající opatření k zamezení všech nedostatků v údajích v rámci vykazovaného období.“

10. Článek 20 odst. 1 nařízení 601/2012 upřesňuje omezení monitorování ze strany provozovatele zařízení:

„Provozovatel určí u každého zařízení omezení pro monitorování.

Do tohoto omezení provozovatel zahrne veškeré příslušné emise skleníkových plynů ze všech zdrojů emisí a zdrojových toků souvisejících s činnostmi vykonávanými v zařízení a uvedených v příloze I směrnice 2003/87/ES a také z činností a skleníkových plynů zahrnovaných členským státem podle článku 24 směrnice 2003/87/ES.

Provozovatel dále zahrne emise z běžného provozu i neobvyklých událostí, včetně nabíhání, odstavování a havarijních situací, k nimž dojde během vykazovaného období, s výjimkou emisí z pojízdných strojů používaných pro dopravní účely.“

11. Článek 21 odst. 1 nařízení č. 601/2012 se týká volby metodiky monitorování:

„Pro monitorování emisí ze zařízení použije provozovatel buď metodiku založenou na výpočtu, nebo metodiku založenou na měření, které podléhají zvláštním ustanovením tohoto nařízení.

Metodika založená na výpočtu spočívá ve stanovování emisí ze zdrojových toků na základě údajů o činnosti získaných pomocí měřicích systémů a dalších parametrů z laboratorních analýz nebo standardních hodnot. Metodiku založenou na výpočtu lze provádět pomocí standardní metodiky uvedené v článku 24 nebo metodiky založené na hmotnostní bilanci uvedené v článku 25.

[…]“

12. Článek 27 nařízení č. 601/2012 upravuje, jak je třeba vypočíst množství spotřeby zařízení:

„1. Provozovatel stanoví údaje o činnosti zdrojového toku některým z následujících způsobů:

a) na základě průběžného měření u procesu, který je příčinou emisí;

b) na základě shromažďování údajů z měření samostatně vydaného množství s přihlédnutím k příslušné změně zásob.

2. Pro účely odst. 1 písm. b) se množství paliva nebo materiálu zpracované během vykazovaného období vypočítá jako množství paliva nebo materiálu zakoupené během vykazovaného období minus množství paliva či materiálu odstraněné ze zařízení plus množství paliva či materiálu na skladě na začátku vykazovaného období minus množství paliva či materiálu na skladě na konci vykazovaného období.

[…].“

III – **Skutkový stav a žádost o rozhodnutí o předběžné otázce**

13. Elektriciteits Produktiemaatschappij Zuid-Nederland EPZ NV (dále jen „EPZ“) provozuje uhelnou elektrárnu v přístavní a průmyslové oblasti Vlissingen-Oost nedaleko obce Borssele v nizozemské provincii Zeeland. Současný výkon elektrárny je 406 MW a spotřebovává v průměru 2 500 tun černého uhlí denně. Uhlí se dováží lodí do jednoho z místních přístavů. Jeho dodavatelem je dopravní společnost OVET, která sídlí v blízkosti přístavu. Uhlí určené pro společnost EPZ uloží společnost OVET po jeho vykládce z lodi ve dvou mobilních silech, která následně převeze do úložiště společnosti EPZ, označovaného také jako uhelný park.

14. Střed uhelného parku leží přibližně ve vzdálenosti 800 metrů od okraje areálu uhelné elektrárny. Pozemek, na němž se uhelná elektrárna nachází, je od úložiště oddělen veřejnou komunikací. Z úložiště se uhlí pomocí důlních vozíků přepravuje na pásový dopravník. Tento dopravní pás vede nad veřejnou komunikací až k uhelné elektrárně. Tam se uhlí rozemele a následně se nakládá do spalovacího zařízení.

15. Společnost EPZ může v uhelném parku skladovat přibližně dva lodní náklady. Předtím, než je uhlí v elektrárně spáleno, leží půl roku až rok ve skladu.

16. Společnost EPZ spadá do systému obchodování s emisemi a musí tedy za emise skleníkových plynů vyřazovat povolenky. Množství potřebných povolenek se určuje na základě dodaného množství uhlí. Společnost EPZ však požaduje, aby směla toto množství snížit o pevnou procentní sazbu.

17. Sporné je v této souvislosti jen to, zda samovznícení uhlí odůvodňuje toto snížení. Tím je třeba rozumět to, že část uhlí během skladování v uhelném parku shoří v důsledku samovznícení. Vzdušný kyslík v mezerách skladovaného uhlí s uhlím reaguje a vytváří teplo, které část uhlí znehodnotí. Tento proces vede sice k emisím CO_2, nepřispívá však k výrobě elektřiny v elektrárně.

18. Nizozemská státní rada tedy žádá Soudní dvůr Evropské unie, aby rozhodl o následujících předběžných otázkách:

„1. Vztahuje se pojem ‚zařízení‘ ve smyslu čl. 3 písm. e) směrnice 2003/87 na skutkový stav odpovídající projednávané věci, kdy je uhlí uskladněno v uhelném parku, z něhož se v důsledku samovznícení uvolňují emise CO_2 a jenž se nachází ve vzdálenosti 800 metrů od hranice uhelné elektrárny, přičemž oba pozemky jsou od sebe odděleny veřejnou komunikací a uhlí je z úložiště dopravováno do elektrárny na pásovém dopravníku vedoucím nad touto komunikací?

2. Je pojmem ‚palivo odstraněné ze zařízení' uvedeným v čl. 27 odst. 2 nařízení č. 601/2012 míněn takový skutkový stav, jako je skutkový stav v projednávané věci, kdy se uhlí během skladování v uhelném parku znehodnotí, protože v důsledku samovznícení shoří?"

19. Písemná vyjádření předložily společnost EPZ, Nizozemské království a Evropská komise. Vzhledem k tomu, že Soudní dvůr dospěl již na základě písemné části řízení k závěru, že má dostatek informací, bylo podle čl. 76 odst. 2 jednacího řádu upuštěno od zahájení ústní části řízení.

IV – **Posouzení**

20. Podle čl. 12 odst. 3 směrnice 2003/87 musí provozovatel každého zařízení nejpozději do 30. dubna každého roku vyřadit počet povolenek rovnající se celkovým emisím z uvedeného zařízení během předchozího kalendářního roku, ověřeným podle článku 15. V případě původního řízení sice ještě nejde o vyřazení povolenek, nýbrž pouze o ověření podle článku 15, přesto je výsledek tohoto ověření rozhodný pro množství nezbytných povolenek.

21. Touto žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce by státní rada chtěla objasnit, zda musí být emise CO_2 vzniklé na základě samovznícení při skladovaní uhlí ve skladu uhelné elektrárny kryty povolenkami na emise. Obě otázky směřují k tomu, zda je třeba v systému směrnice 2003/87 považovat sklad za součást zařízení elektrárny (k tomu viz bod A) a případně zda může zůstat nezohledněno palivo shořelé samovznícením, protože je „odstraněné ze zařízení" (k tomu viz bod B).

A – *K pojmu zařízení*

22. Zařízením je podle čl. 3 písm. e) směrnice 2003/87 stacionární technická jednotka, ve které probíhá jedna či více činností uvedených v příloze I a jakékoli další s tím přímo spojené činnosti, které po technické stránce souvisejí s činnostmi probíhajícími v dotyčném místě a mohly by ovlivnit emise a znečistění.

23. Spalování paliv v zařízeních s celkovým jmenovitým tepelným příkonem vyšším než 20 MW je uvedeno v příloze I směrnice 2003/87. Elektrárna společnosti EPZ s výkonem 406 MW proto patří do působnosti systému směrnice.

24. Společnost EPZ sice zdůrazňuje, že skladování uhlí není činností podle přílohy I směrnice 2003/87. Sklad uhlí by však mohl být součástí zařízení elektrárny.

1. K definici zařízení

25. Definice zařízení v čl. 3 písm. e) směrnice 2003/87 je charakterizována čtyřmi prvky. Zaprvé se v ní mluví o stacionární technické jednotce, ve které probíhá jedna či více činností uvedených v příloze I, jakož i zadruhé jakékoli další s tím přímo spojené činnosti, které zatřetí po technické stránce souvisejí s činnostmi probíhajícími v dotyčném místě a začtvrté by mohly ovlivnit emise a znečištění.

26. Mezi jednotlivými jazykovými verzemi sice existují rozdíly v otázce, jestli jiné činnosti přímo spojené s hlavní činností probíhají v technické jednotce, či i mimo ni[5]. Tyto rozdíly jsou však menší, než se zdá.

5 — Komise, Guidance on Interpretation of „Installation" and „Operator" for the Purposes of the IPPC Directive, první verze, duben 2007, s. 1.

27. Pojem „technická jednotka“ totiž není definován, a lze ho tedy vykládat flexibilně. Rozhodující musí tedy být ostatní znaky definice, tj. přímá souvislost jiné činnosti s činností podle přílohy, technická spojitost obou činností, jakož i vliv na životní prostředí.

28. Je nepřípustné vykládat tyto prvky definice zařízení restriktivně, protože v opačném případě by hrozilo, že určité emise skleníkových plynů by byly vyčleněny z příslušného zařízení a vyjmuty ze systému směrnice 2003/87.

29. Skladování uhlí v lokalitě elektrárny s ohledem na jeho pozdější spalování v elektrárně není sice v příloze I směrnice 2003/87 uvedeno, přesto již z definice zařízení vyplývá, že k zařízení je třeba přičlenit i jiné činnosti jen tehdy, pokud s hlavní činností, zde spalováním, přímo souvisí. Pro sporné skladování uhlí taková přímá vazba existuje, neboť skladované palivo je pro provoz pece elektrárny nepostradatelné.

30. Tato přímá vazba je konkretizována znakem technické souvislosti. Je třeba mít za to, že taková souvislost existuje, pokud je příslušná činnost začleněna do společného technického procesu s hlavní činností, která spadá do oblasti působnosti směrnice 2003/87. Tato vazba v původním řízení existuje již jen na základě existence dopravního pásu k elektrárně. Naproti tomu je druhořadé, že obě součásti zařízení jsou odděleny silnicí a určitou vzdáleností.

31. A konečně, emise CO_2 ze samovznícení ukazují, že skladování může mít vliv na emise a znečišťování životního prostředí. Další vliv volného skladování černého uhlí na životní prostředí, například ve formě jemného prachu, nelze vyloučit.

32. Sklad uhlí, jako je sklad v původním řízení, je tedy součástí zařízení elektrárny.

2. Ke zvláštním pojmům „zařízení“

33. Tento závěr je potvrzen trochu specificky uchopenou definicí zařízení v oblasti spalování odpadu podle čl. 42 odst. 1 směrnice o průmyslových emisích a podle čl. 3 bodu 8 takzvané směrnice Seveso III o kontrole nebezpečí závažných havárií s přítomností nebezpečných látek [6].

34. U zařízení na spalování odpadu je skladování odpadu, tedy paliva, definováno výslovně jako součást příslušného zařízení. A rovněž podle směrnice Seveso III zahrnují zařízení sklady, které jsou pro její činnost nezbytné.

35. Obě tyto definice jsou sice primárně ve shodě se specifickými cíli příslušných právních úprav, přesto mají právě tak jako definice směrnice 2003/87 za účel usilovat o co nejobsáhlejší zohlednění již regulovaných vlivů na životní prostředí. A v tomto ohledu obě zvláštní definice ilustrují, že zařízení obvykle zahrnují i nezbytné skladování.

36. Zvláštní význam má přitom definice v oblasti spalování odpadu, protože se týká spalovacích zařízení a elektrárna je rovněž spalovacím zařízením. Tato definice ukazuje, že spalovací zařízení obvykle mají i sklad paliva.

3. K cílům směrnice 2003/87

37. Společnost EPZ zastává ovšem názor, že na základě cílů směrnice 2003/87 je nutný restriktivní výklad pojmu zařízení. EPZ v této souvislosti zdůrazňuje, že provozovatel skladu uhlí nemůže emise ze samovznícení kontrolovat nebo jim zamezit.

6 — **Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/18/EU ze dne 4. července 2012** (Úř. věst. L 197, s. 1).

38. Tento názor spočívá na myšlence, že tržní mechanismus obchodování s právy na emise má nabádat provozovatele zařízení k tomu, aby co nejvíce snižovali emise CO_2 vznikající při jejich činnostech.

39. I kdybychom připustili, že provozovatel skladu uhlí skutečně nemůže zamezit samovznícení, však společnost EPZ neuznává, že tržní mechanismus rovněž v sobě nese princip zcela se za určitých okolností vzdát některých činností, pokud z důvodu nákladů souvisejících s nevyhnutelnými emisemi již nejsou konkurenceschopné.

40. Cíle směrnice 2003/87 tedy rovněž potvrzují zahrnutí skladu uhlí do zařízení elektrárny.

4. K nařízení č. 601/2012

41. Ačkoli nařízení č. 601/2012 na otázku zahrnutí emisí ze skladu neodpovídá na první pohled jednoznačně, toto zahrnutí nakonec nezpochybňuje.

42. Zdá se, že možnost sklad nezahrnout, naznačuje článek 20 nařízení. Podle něj určuje provozovatel zařízení omezení monitorování pro každé zařízení. Tuto právní úpravu však nelze chápat v tom smyslu, že provozovatel uhelné elektrárny může sklad patřící k elektrárně vyčlenit, a tedy nezahrnout.

43. Oprávnění stanovit omezení se totiž nevztahuje na zařízení jako takové, nýbrž na jeho monitorování. Omezení monitorování, které umožňuje nezahrnout určité emise zařízení, by však bylo v rozporu s účelem monitorování. Toto monitorování má být totiž podle článku 5 nařízení úplné a má zahrnovat všechny emise z procesů a ze spalování u všech zdrojů emisí a zdrojových toků náležejících k činnostem uvedeným v příloze I směrnice 2003/87/ES. Samovznícení uhlí ve skladu je však rovněž zdrojem emisí v souvislosti s činností elektrárny, a musí být tedy zahrnuto do monitorování.

5. K jiným organizačním formám skladování

44. Společnost EPZ žádá v této souvislosti o jednoznačné objasnění, zda jiná forma skladování může vyloučit jeho zahrnutí do zařízení elektrárny. Pro zodpovězení žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce by toto objasnění sice nebylo nezbytně nutné, přesto by tím mohlo být pomoženo konečnému řešení sporu mezi společností EPZ a příslušnými nizozemskými orgány o zahrnutí skladu. Soudní dvůr by se tedy měl k této otázce vyjádřit.

45. Z pojmu *technická* souvislost vyplývá, že nelze přihlížet k hospodářské organizaci činnosti, například k tomu, zda je prováděna jiným provozovatelem (outsourcing). Rozhodující je spíše její začlenění do technického procesu s hlavní činností, která spadá do oblasti působnosti směrnice 2003/87.

46. V souladu s tím normotvůrce v šestém bodě odůvodnění, jakož i v čl. 4 odst. 3 a čl. 5 odst. 2 směrnice o průmyslových emisích, kde je používán téměř stejný pojem „zařízení“, zohlednil možnost provozování různých částí jednoho zařízení různými provozovateli.

47. To potvrzují i specifické definice zařízení v oblasti spalování odpadu a kontroly nebezpečí závažných havárií s přítomností nebezpečných látek. Ukazují, že zařízení nelze posuzovat izolovaně, nýbrž že obvykle zahrnují technický proces, který musí být posouzen jako celek.

48. Výběr technického prostředku za účelem spojení součástí zařízení je tedy rovněž nedůležitý, pokud tyto součásti zařízení technicky souvisejí. Použitý pásový dopravník je tedy pouze příkladem technického spojení. Představit si lze i jiná, volnější spojení, například nákladními automobily.

49. Vzdálenosti mezi skladem paliva a místem spalování lze při posuzování takového technického procesu přičítat pouze indikativní účinky. Čím více jsou od sebe vzdáleny, tím menší je pravděpodobnost, že se jedná o přímo související technický proces. Avšak skladovací prostor, který je provozován výlučně pro zásobování určité elektrárny, by měl být i navzdory případné větší vzdálenosti považován za součást zařízení elektrárny.

50. To by mělo platit i při zásobování jiných odběratelů z téhož skladu. Taková skutečnost by naznačovala, že sklad není součástí zařízení elektrárny. Dokud však zůstává hlavním cílem skladu zásobování elektrárny, je nasnadě domněnka, že jde o jediné zařízení. Pro to hovoří i čl. 27 odst. 2 nařízení č. 601/2012, kterým se budu následně zabývat. Tato právní úprava totiž vychází zjevně z toho, že palivo lze z jednoho zařízení dodávat vícero odběratelům.

51. Z toho vyplývá, že sklad může být jen stěží vyčleněn ze zařízení z důvodu jiného způsobu organizace. Podnik by musel spíše oddělit skladování uhlí od elektrárny natolik zjevně, aby byla vyloučena technická souvislost s elektrárnou.

6. K odpovědi na první otázku

52. Celkově vzato je tedy třeba na první otázku odpovědět v tom smyslu, že uhelnou elektrárnu a sklad uhlí pro její zásobování, ve kterém vznikají emise CO_2 v důsledku samovznícení, je nutno považovat za jedno zařízení ve smyslu čl. 3 písm. e) směrnice 2003/87, pokud jsou vzájemně spojeny jako součást společného technického procesu za účelem provozu elektrárny.

B – *K odstranění ze zařízení*

53. Druhou otázkou by státní rada chtěla objasnit, zda uhlí spálené samovznícením má zůstat při výpočtu emisí nezohledněno, protože bylo odstraněno ze zařízení.

54. Tato otázka spočívá na postupu pro výpočet emisí, který je stanoven v čl. 27 odst. 2 nařízení č. 601/2012. Podle něj se zpracované množství paliva nebo materiálu vypočítá jako množství paliva nebo materiálu zakoupené během vykazovaného období minus množství paliva či materiálu odstraněné ze zařízení plus množství paliva či materiálu na skladě na začátku vykazovaného období minus množství paliva či materiálu na skladě na konci vykazovaného období.

55. Podle pokynů Komise označuje množství, které bylo odstraněno ze zařízení, jeho použití pro jiná zařízení nebo součásti zařízení, které nepodléhají systému směrnice 2003/87[7]. O odstranění ze zařízení se tedy jedná tehdy, jestliže je palivo skutečně dodáváno jiným zařízením nebo je použito pro části závodů, které skutečně nepodléhají dotčenému systému.

56. Společnost EPZ však zastává názor, že i palivo spálené samovznícením je odstraněné ze zařízení. Přitom se opírá o úvahu, že sklad jako takový nepatří do působnosti směrnice 2003/87.

57. Tato úvaha však směřuje pouze k tomu, aby byl znovu přezkoumán výklad pojmu zařízení v souvislosti se skladem. Z již uvedených důvodů je však sklad součástí zařízení elektrárny. Nelze ho tedy na základě použití pravidel o monitorování emisí zařízení opět ze zařízení vyčlenit.

7 — Pokyny Evropské komise „The Monitoring and Reporting Regulation – General guidance for installations. MRR Guidance document no. 1“ ze dne 16. července 2012, s. 60.

58. Naopak je třeba konstatovat, že uhlí spálené samovznícením není odstraněné ze zařízení, nýbrž oxiduje uvnitř zařízení, tedy je spáleno ve smyslu čl. 3 písm. t) směrnice 2003/87. Samovznícení je důsledkem skladování paliva pro spalování v elektrárně, souvisí tedy s hlavním cílem zařízení, který odůvodňuje jeho zahrnutí do systému směrnice 2003/87.

59. Jakýkoli jiný výklad čl. 27 odst. 2 nařízení č. 601/2012 by byl ostatně v rozporu s cílem článku 5 tohoto nařízení spočívajícím v zajištění úplného monitorování všech zdrojů emisí zařízení.

V – **Závěry**

60. Navrhuji, aby Soudní dvůr rozhodl takto:

1) Uhelná elektrárna a sklad uhlí pro její zásobování, ve kterém je v důsledku samovznícení uhlí vypouštěn CO_2, musí být za součást jednoho zařízení ve smyslu čl. 3 písm. e) směrnice 2003/87 o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství považovány tehdy, když jsou navzájem spojeny jako součásti společného technického procesu při provozu elektrárny.

2) Černé uhlí, které během skladování vyhoří ve skladu elektrárny v důsledku samovznícení, není možno považovat za „palivo odstraněné ze zařízení“ ve smyslu čl. 27 odst. 2 nařízení (EU) č. 601/2012 o monitorování a vykazování emisí skleníkových plynů podle směrnice 2003/87.